

От българските писатели много обичаше Яворов. Декламираше негови стихотворения. Яворовата маска бе поставена над леглото му в спалнята. Споменуваше и Маяковски. Дружеше с писатели и художници: Ал. Жендов, Хр. Радевски, Борис Ангелушев, Младен Исаев, Стоян Сотиров, Г. Караславов, и Марко Марчевски, които са идвали у тях или пък се събираха в едно кафене. С тия писатели и хора на изкуството се събираха по празници. Ванцаров беше много стеснителен, когато трябваше да покаже какво върши, но е чел стиховете си пред приятелите си Хр. Радевски, Георги Караславов, Ст. Сотиров и нас - студентите, които сме присъствували там като близки. Четехме ни стихички стиховете си за Испания. Ставаха разисквания, при които той е правил поправки, изменения на стиховете си.

В апартамента имаше отделна таванска стая, която беше предназначена за нощни гости. Идваха нощем непознати нам лица, които сигурно са били търсени от полицията. Дом се позвънеше, някой ставаше, отваряше и непознатият влизаше в стаята, където спеше до към три-четири часа сутринта и си излизаше. Никоя от нас не се интересуваше кой е влезлият и кога излиза. Край къщата обаче денем сновяха тайни полицаи, които ни наблюдаваха.

Понеже повечето обитатели на апартамента бяхме студенти и живеехме на комунални начала, наричахме къщата "Студентски рай". Хранехме се общо по гостилници и в къщи. Когато получехме колети от родителите си, оставахме провизиите в кухнята и общо изядехме пратеното. И при всяка по-значителна случка, напр. успешно издържан изпит, в апартамента ставаха малки тържества: купувахме бозе в чайника, пържолки и др. неща, които общо вкусвахме. Ванцаров очакваше компанията и участвуваше всеотдайно в студентските веселия. Беше духовит и обичаше шегите. Мене и съквартирантката ми ни наричаше "гаврета" вместо "гавроши".

Веднаж ни заведе в сладкарницата срещу Дирекцията на